

Sygn. akt V KZ 14/21

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Rafał Malarski

w sprawie Ł. Ł.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 13 maja 2021 r.,

zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2021 r., sygn. akt V KO 6/21, o odmowie przyjęcia osobistego wniosku wnioskodawcy o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 7 listopada 2019 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 16 kwietnia 2019 r., sygn. akt III K (...),

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Ł. Ł. wystąpił z osobistym wnioskiem o wznowienie postępowania sądowego w sprawie zakończonej przywoływanym na wstępie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 7 listopada 2019 r., utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 16 kwietnia 2019 r.

Po rozpoznaniu tego wniosku, Sąd Najwyższy zaskarżonym postanowieniem odmówił jego przyjęcia wobec uznania, że jest on oczywiście bezzasadny.

W zażaleniu na to rozstrzygnięcie wnioskodawca kolejny raz wskazał na okoliczności już uprzednio sygnalizowane w swoim wniosku o wznowienie oraz w stanowiącym jego uzupełnienie piśmie z dnia 16 lutego 2021 r. Podał mianowicie, że w prawomocnie zakończonym procesie doszło do naruszenia przepisów z uwagi na niedopuszczenie opinii sądowo-psychiatrycznej, co wykluczało w jego ocenie możliwość wydania wyroku skazującego w jego sprawie. Wskazywał też na to, że do powstania obrażeń ciała pokrzywdzonego doszło wskutek samoistnego upadku, kontestował ocenę zeznań świadków, zakwestionował niezabezpieczenie obuwia, które miało być narzędziem zbrodni oraz pominięcie twierdzeń biegłej S.P. Podniósł także, że wszelkie wątpliwości rozstrzygnięto na jego niekorzyść. Wyraził wreszcie krytyczną ocenę działalności sądów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie to jest całkowicie bezzasadne i jako takie nie mogło podlegać uwzględnieniu.

Wznowienie postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie, których katalog określają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. Na kwestie te zwracano uwagę również skarżącemu w postępowaniu uruchomionym jego osobistym wnioskiem o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy w zaskarżonym postanowieniu w pełni prawidłowo nie dopatrzył się powołania się przez wnioskodawcę na wystąpienie w sprawie tego rodzaju podstaw, gdyż podawane okoliczności z pewnością nie mogły być do nich zaliczone. W zażaleniu jego autor kolejny raz zwraca uwagę na te okoliczności, choć zostały już one przeanalizowane w zaskarżonym postanowieniu. Zapoznanie się z wywodami Sądu Najwyższego dowodzi przy tym, że przekonująco odniesiono się do tych kwestii. Słusznie wskazano już bowiem, że okoliczność, iż w sprawie nie wywołano opinii sądowo-psychiatrycznej była już przedmiotem analizy zarówno Sądu Apelacyjnego, jak i Sądu Najwyższego rozpoznającego kasację obrońcy Ł.Ł. Stanowisko tych Sądów nie budzi jakichkolwiek zastrzeżeń. Żadnego *novum* nie stanowią też pozostałe sygnalizowane kwestie, a to związane z powstaniem obrażeń ciała pokrzywdzonego wskutek samoistnego upadku, oceną zeznań

świadców, niezabezpieczeniem obuwia czy pominięciem twierdzeń biegłej S.P. Wywody skarżącego sprowadzają się obecnie do zaprezentowania odmiennego niż Sąd Najwyższy stanowiska, co oczywiście w żadnym razie nie może się okazać skuteczne. Uwagi autora zażalenia stanowią w istocie kolejną próbę podważenia ustaleń faktycznych, stanowiących podstawę zapadłego w jego sprawie wyroku. Skarżącemu przypomnieć więc trzeba, że prawomocny wyrok, który zapadł w jego sprawie, objęty jest domniemaniem prawidłowości. Natomiast wniosek o wznowienie postępowania to nadzwyczajny środek zaskarżenia, a nie instrument do kolejnego kwestionowania poczynionych w prawomocnym wyroku ustaleń.

Powyższe rozważania dobitnie wskazują, że wniesiony środek odwoławczy nie mógł spowodować wzruszenia zaskarżonej decyzji Sądu Najwyższego. W pełni prawidłowo, w oparciu o regulację art. 545 § 3 k.p.k., odmówiono przyjęcia przedmiotowego wniosku o wznowienie postępowania, wobec jego oczywistej bezzasadności. Skoro zatem kwestionowane rozstrzygnięcie jest zasadne, a wniesione zażalenie tej oceny zmienić nie może, jako że nie podnosi żadnych okoliczności, które w ogóle mogą być rozpatrywane jako przyczyny wznowienia postępowania, Sąd Najwyższy utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy.

Mając to wszystko na uwadze, orzeczono, jak na wstępie.